

Rapport fra projektbesøget i februar 2020

Som lovet i nytårshilsenen, sender vi en lille beretning fra besøget på projektet i februar. Normalt planlægger vi rejsen, så det ikke er alt for varmt i Delhi, og ikke alt for koldt i bjergene, det vil sige midt i marts måned.

Vi er som regel 8-10 medlemmer og bestyrelsesmedlemmer, og vi besøger mange af de kulturelle seværdigheder der ligger i området og rejsen varer som regel tre uger. Denne gang rejste vi midt i februar, hvor det var meget koldt i bjergene. Opholdet var meget kort, kun 10 dage med et meget koncentreret program og ingen tid til seværdigheder. Kun tre fra bestyrelsen deltog - Poul Hyldgaard Mortensen, Erik Brøndun og Lene Storm.

Projektrejsens primære formål var at starte et treårigt udviklingsprojekt, finansieret af de penge som CISU bevilligede os sidst i oktober. Når nu vi var på de kanter, benyttede vi selvfølgelig muligheden til også at tilse de projekter, som vi i Plant et træ i Himalaya i øvrigt har gang i.

Vi er også alle tre involveret i Bedstes Børnehjælps arbejde med børnene i slumkvarteret i Delhi, så selvfølgelig besøgte vi vores sponsorbørn der.

Efter kun 8 timers fly tur fra København direkte til Delhi med Air India landede vi kl. 7 om morgenen i Indira Ghandi lufthavnen i et inferno af mennesker, mange af dem med mundbind. Alle rejsende fra Kina blev ledt en anden vej end de øvrige passagerer, så allerede der oplevede vi tegn på Coronaen. Smittefaren til trods tog det næsten tre timer (hvor vi *stod* som sild i tønne) at komme igennem immigrationsmyndighederne. Så da vi kom til vores hotel i centrum af Old Delhis mylder, havde vi brug for en laaaang!! eftermiddagslur.

De næste to dage var programsat med møder med Krishna Bischt fra Mahila Haat, hendes administrative personale og deres revisor. Kontraktudkastet, arbejdsprogrammer, udbetalingsplaner, monitoreringsplaner og regnskabsplaner blev nøje gennemarbejdet, og til sidst blev kontrakten underskrevet af begge parter.

Næste morgen tidligt tog vi toget fra New Delhi til Katgodam (så langt som toget kører inden bjergene) Derefter gik turen i jeep til Kotli, som var vores station for de næste to dage. Vejret var i dagtimerne dejligt med sol og tilpas varme, men så snart solen gik ned, var det bidende koldt. Så når aftensmaden var spist ved ni tiden, var det bedste sted at være under dynerne med ekstra tæpper, skiundertøj, sokker og varmedunke. Jeg havde endda en nat, hvor jeg havde vanter på.

I løbet af de tre næste dage besøgte vi seks projektområder, og ikke alle områder lå lige ved alfarvej.

Landsbyen "Sakar", hvor CISU projektet skal startes op, ligger afsides i et meget kuperet område. Den eneste adgang til landsbyen går ad en stejl sti, så smal de fleste steder, at to

mennesker ikke kan passere hinanden. Noget forpustet mødtes vi med landsbyboerne til en snak om deres problemer, og hvordan de kunne tænke sig projektet udført. I modsætning til mine tidligere møder med andre landsbyboer deltog mange mænd og endda unge mænd i mødet, hvilket kan ses som positivt, især hvis de også kunne tænke sig at udføre arbejdet. CISU bevillingen er givet til udvikling, uddannelse og bevidstgørelse af landsbyboerne til modernisering af landbruget og ikke mindst til anerkendelse af kvinderne som farmere, med de rettigheder, som følger med anerkendelsen.

Projektet startede op den 1. februar, men om det er midlertidigt stillet i bero på grund af Coronaen, mangler vi at få information om, en information der er svær at få, idet Mahila Haat personalet er groundet og ikke kan nå frem til landsbyen.

En del af området ved Kotli, hvor vi de seneste år har tilplantet bjergskrånninger, havde desværre været udsat for en skovbrand i efteråret. Det forlød, at en del af de små nye træer var ødelagte. Vi var selvfølgelig nødt til ved selvsyn at vurdere skadens omfang, derfor drog Erik og Poul sammen med en guide ud på endnu en lang tur op ad bjerget. Vurderingen blev, at 50% af de nye træer må udskiftes, men ellers så det ud til, at de større træer havde klaret sig. Udskiftningen vil ske lige efter monsuntiden i august.

Erik og Poul på brandbesigtigelse

Vi besøgte en af Statens forsøgsstationer, som Mahila Haat samarbejder med. Her forsker man i moderne dyrkningsmetoder, udnyttelse af de naturlige resurser og beskyttelse af naturen. Vi så drivhuse med frodige grøntsager, mistbænke, fiskedamme til opdræt af fisk, hønsegårde, ormekompostanlæg, produktion af brændselsbriketter lavet af fyrrenåle, ja endda papirproduktion også af fyrrenåle, alt sammen noget som er almindelig for os på disse breddegrader, men som er nyt for befolkningen i bjerglandsbyerne. Konsulenter fra forsøgsstationen vil igennem hele CISU projektforløbet være support for Mahila Haat.

I vores søgen efter at finde et egnet sted for tilplantning for donationen fra Viktors Farmor, besøgte vi endnu et par landsbyer.

I landsbyen ”Jyoli” havde befolkningen selv startet tilplantning af skråningerne oven for deres marker. De havde allerede bygget render og reservoirer for at lede og opbevare vandet. Området lå flere timers vandring oppe på bjergsiden, så på grund af tidsnød blev det besluttet at prøve at køre derop. Vi var nødt til at skifte til en anden jeep, som kunne klare turen. Det gik da også fint, men der var flere steder, hvor chaufføren måtte ud for at tjekke om det, på trods af nedskridning af vejen stadig var forsvarligt at fortsætte.

Det arbejde som landsbybeboerne allerede havde lavet var rigtigt fint, og vi besluttede, at vi i ”Plant et træ i Himalaya” gerne vil støtte dem økonomisk i deres videre arbejde, men at det ikke var det rette sted for Viktors Farmor at starte et projekt.

Valget faldt til sidst på landsbyen Chittai, som er højere beliggende end vore øvrige projektområder. Landsbyen ligger ved en farbar vej, og den besøges af mange pilgrimme og turister. Der ligger et smukt tempel, som er kendt for sine mange hundredvis af klokker.

Byens helt store problem er, at der ikke er vand i området. Vandforsyningen kommer kun fra nedbør og fra de kilder, som nu er tørret ud. Ved at tilplante bjergskråningerne og ved at lave vandreservoirer bag landsbyen, vil man kunne genoprette vandforsyningen og gøre det muligt for beboerne fortsat at leve der.

Et plus ved valget af dette sted er også, at ud herfra er det muligt at starte fantastiske trekking ture med udsigt til de smukke sneklædte tinder i Himalaya.

Vores umiddelbare oplevelse var, at vi i "Plant et træ" sammen med Mahila Haat, har gang i mange gode projekter, som hjælper mange landsbyer i gang med udvikling.

Hjemme igen den 19. februar, måtte vi konstatere, at verden ser lidt anderledes ud, end da vi rejste. Coronaen har forandret mange ting, både i Danmark og ikke mindst i Indien.

Vi har fået melding fra Mahila Haat i Delhi. De er som alle de mange millioner andre i Delhi ramt af udgangsforbuddet.

Hvordan det står til i landsbyerne i bjergene er lidt uvist. Krishna mener ikke, at befolkningen her er i så stor risiko for at blive smittet, men omvendt er det ikke muligt for Mahila Haats personale at komme ud til dem. Denne situation kan måske forsinke vore projekter lidt, men vi er alle klar til at tage fat igen, hvor vi slap, når corona epidemien er over, vi alle er blevet immune eller der er fundet en vaccine.

Tak for jeres trofaste støtte, vi får nok endnu mere brug for den i den kommende tid.